

RAVNATELJIMA,
UČITELJIMA LIKOVNE KULTURE
I UČITELJIMA RAZREDNE NASTAVE
ODABRANIH OSNOVNIH ŠKOLA RH
-SVIMA

Predmet: Poziv za sudjelovanje na likovnoj izložbi „Dorica u potrazi za srcem od licitara“ radova učenika odabranih osnovnih škola Republike Hrvatske

Poštovani,

Dostavljamo Vam ovaj dopis kao nastavak započete suradnje s Vašom školom pri realizaciji ovogodišnje likovne izložbe radova učenika odabranih osnovnih škola Republike Hrvatske pod nazivom „Dorica u potrazi za srcem od licitara“.

Kao i dosadašnjih godina, škole su odabrane temeljem višegodišnje suradnje uzimajući u obzir zastupljenost škola po svim županijama Republike Hrvatske kao i po preporuci nekih od voditelja Županijskih stručnih vijeća za nastavu likovne kulture.

Izložba je u svojoj konačnici zamišljena i kao svojevrsna smotra likovnih kreativnih postignuća osnovnoškolaca Republike Hrvatske objedinjeni štovanjem prema iznimnom književnom djelu naše slavne spisateljice Ivane Brlić Mažuranić.

Odjel dječjeg likovnog stvaralaštva organizira ovu izložbu u suradnji sa Upravnim odjelom društvenih djelatnosti Grada Slavenskog Broda a u sklopu sad već tradicionalnih dječjih svečanosti „U svijetu bajki Ivane Brlić Mažuranić“ u edukativnom povezivanju djece Hrvatske na obradi univerzalne teme života i odrastanja rasvjetljavajući pri tom uvijek iznova sveprisutne životne mudrosti koje su na taj način i postale misli-vodilje ovog iznimnog projekta. Mladom naraštaju nudimo izravnu komunikaciju s najvažnijim načelima spoznaje istine kojima je bila vođena Ivana Brlić Mažuranić u vrijeme pisanja svog književnog opusa.

Tema i nadahnuće ovogodišnje likovne izložbe je tekst pripovijetke „Srce od licitara“ Ivane Brlić Mažuranić kojeg u cijelosti dostavljamo u priritku ovog pisma kao i obrazac PRISTUPNICE izložbe kojeg bi trebalo fotokopirati, zatim prerezati po sredini te u priloženoj veličini formata A5 po jedan primjerak čitko ispuniti velikim tiskanim slovima te zalijepiti na sredinu poleđine onih najboljih radova za koje se učitelji odluče poslati na izložbu, a ujedno će predstavljati dotičnu školu na istoj.

Deset najboljih radova učenika bit će nagrađeno prigodnim nagradama. Nagrađene radove odabrat će stručno povjerenstvo za prosudbu i vrednovanje, a koje će imenovati organizator izložbe.

Pravo sudjelovanja na izložbi imaju učenici od 1. do 8.razreda. Predmetna nastava može se odazvati sa najviše 10 stilski ujednačena rada po školi / istim brojem može se odazvati i razredna nastava –

zbog velikog broja nižih razreda molimo da se odazove samo po jedan učitelj po školi i to onaj koji je istinski senzibiliziran za likovnost /. Molimo učitelje da sami izvrše prvotnu selekciju te da ne šalju Više radova od naznačenog broja. zbog ograničenja izložbenog prostora i predviđenog mjesta u katalogu. Ukoliko bude bilo kakvih nejasnoća i dvojbi, molimo kontaktirati voditeljicu ODLS GUGSB na mob.tel. 098/ 540-033 ili 035/ 411-430.

Radovi bi trebali biti naslikani na listovima iz standardnih mapa od 1. do 8.razreda. Molimo da se radovi ne šalju na većim formatima kako bi svi sudionici bili ravnopravni. Također, molimo da se odabrani radovi za slanje ne rolaju, savijaju ili gužvaju već uredno umetnu između dva kartona.

Svi pristigli radovi ostat će u fondusu ODLS GUGSB.

Likovni radovi trebali bi biti stilski ujednačeni radi prezentacije dotične škole kao zasebne izložbene cjeline, naslikani, nacrtani ili grafički otisnuti, slikarskim, crtačkim ili kombiniranim tehnikama po slobodnom izboru učenika odnosno učitelja, ali individualni, a nikako grupni.

Tematsko težište izložbe je na priloženom tekstu pripovijetke „Srce od licitara“.Učenici bi trebali Pri slikanju koristiti sveukupno dosadašnje stručno umijeće likovnog izričaja, odabrati pri tom određeni tematski prizor iz priloženog teksta nadahnuća te uprizoriti isti na način da se istovremeno obradi likovni problem koji je ranije utvrđen planom i programom za tekuću školsku godinu 2009./2010.

Rok za dospijeeće likovnih radova je 14.03.2010. Radovi koji pristignu iza tog datuma nećemo biti u mogućnosti uvrstiti u katalog.

Odabrane radove dostaviti poštom ili osobno s naznakom za izložbu ODLS na adresu:

GALERIJA UMJETNINA GRADA SLAVONSKOG BRODA

35 000 SLAVONSKI BROD

ANTE STARČEVIĆA 8

Izložbu će i ove godine pratiti katalog / tisak i CD / , plakat, ZAHVALNICA za učitelje i škole te PRIZNANJE za učenike čiji će radovi biti nagrađeni.

Sama izložba je i dio programa svečanog otvorenja dječjih svečanosti „U svijetu bajki Ivane Brlić Mažuranić“ koje će se ove godine održati od 18. do 23. travnja 2010. Svečano otvorenje izložbe kao i dodjela nagrada predviđeno je za ponedjeljak, 19.04.2010. u 12 sati u likovnom salonu „Vladimir Becić“ / KUĆA OBITELJI BRILIĆ / u Slavonskom Brodu, Trg I.B.Mažuranić 8.

Sa željom da se odazovete ovom POZIVU srdačno Vas pozdravljamo!

VODITELJICA ODLS

Arijela Sladonja Boras, prof.

RAVNATELJ GUGSB

Branimir Pešut, prof.

PRISTUPNICA LIKOVNE IZLOŽBE

„DORICA U POTRAZI ZA SRCEM OD LICITARA“

RADOVA UČENIKA ODABRANIH OSNOVNIH ŠKOLA REPUBLIKE HRVATSKE

ŠKOLSKA GODINA: 2009/2010, SLAVONSKI BROD, TRAVANJ, 2010.

/MOLIMO POPUNITI CITKO, VELIKIM TISKANIM SLOVIMA/

ŽUPANIJA: .....

ŠKOLA: .....

MJESTO: .....

IME I PREZIME UČENIKA, RAZRED:

.....

KRATKI NAZIV RADA - ONOGA ŠTO ISTI PRIKAZUJE:

.....

TEHNIKA: .....

LIKOVNI PROBLEM KOJI SE OBRADUJE:

.....

IME I PREZIME UČITELJA LIKOVNE KULTURE, ZVANJE
ILI UČITELJA RAZREDNE NASTAVE:

.....

IME I PREZIME RAVNATELJA ŠKOLE, ZVANJE, POTPIS:

.....

M.P.

PRISTUPNICA LIKOVNE IZLOŽBE

„DORICA U POTRAZI ZA SRCEM OD LICITARA“

RADOVA UČENIKA ODABRANIH OSNOVNIH ŠKOLA REPUBLIKE HRVATSKE

ŠKOLSKA GODINA: 2009/2010, SLAVONSKI BROD, TRAVANJ, 2010.

/MOLIMO POPUNITI CITKO, VELIKIM TISKANIM SLOVIMA/

ŽUPANIJA: .....

ŠKOLA: .....

MJESTO: .....

IME I PREZIME UČENIKA, RAZRED:

.....

KRATKI NAZIV RADA - ONOGA ŠTO ISTI PRIKAZUJE:

.....

TEHNIKA: .....

LIKOVNI PROBLEM KOJI SE OBRADUJE:

.....

IME I PREZIME UČITELJA LIKOVNE KULTURE, ZVANJE
ILI UČITELJA RAZREDNE NASTAVE:

.....

IME I PREZIME RAVNATELJA ŠKOLE, ZVANJE, POTPIS:

.....

M.P.

Srce od licitara

Gusti se dim dizao iz hrpa ugljena. Ugljenari sjedili uokolo, garavi kao arapi, a Dorica se igrala nedaleko pletući kite od visoke šumske trave kojom je obrasla čistina.

Poveo je otac jutros kad je pošao u šumu da pali ugljen.

Kad su u podne ugljenari pustili posao te pojeli svoj kruh, legli su podalje u travu i igrali se s Doricom, koja je trčala od jednoga do drugoga, draškala jednoga škakljajući ga oštrom travom po vratu, a umiljavala se drugomu kad je htjela što dobiti.

- Ujo, kad ćeš mi opet donijeti srce od licitara? - pitala je mazno jednoga od njih, koji je već legao nauznak, pokrio lice šeširom da mu sunce ne smeta i počeo drijemati.

- U nedjelju, kad pođem u grad - odvrati joj pospano ujo.

- Nedjelja je uvijek tako daleko! A bi li ja sama mogla ići u grad? A kud se ide u grad? Je li daleko? Bi li mogla tamo doći? - pitala je na dušak Dorica.

- Možeš, možeš! - odvrati pola u šali, a pola pospano ugljenar, samo da se riješi male brbljavice. - Evo, idi samo s potokom, on ide ravno u grad. Tamo te licitar čeka sa srcem, velikim ko vrata! - i podmetnuvši ruke pod glavu zaspi.

Tko bi mislio da će se Dorica i zbilja uputiti u grad? Taj mali cvrčak koji je jedva progledao u taj svijet!

Kad su umorni ugljenari pozaspali, uputi se Dorica do nedalekoga potoka, provere se kroz gustu šikaru, koja je diljem uz potok rasla. Poderala je pritom malo svoju crvenu suknjicu, a to joj je bilo veoma žao. Ona je vrlo voljela tu suknjicu, jer je bila crvena i tako nabrana da je u njoj Dorica izgledala mnogo šira negoli je bila visoka. Ali Dorica je bila uvijek tako vesela da je samo njoj tako crvena i tako kratka suknjica pristajala. Na to je zagazila brzim nožicama u potok i razveselila se.

“Lako li ću doći u grad po toj lijepoj čistoj vodi i po mekanom pijesku”, nasmi-je se ona. “A gle, i ova ptičica ide u grad! A ima crveni prslučić, a ja imam crve-
nu suknjicu!” razveseli se.

Zaista je pred njom skakutala mala, mala ptičica, koja je bila crvena perja na prsima. Skakutala je po potoku s kamena na kamen, okretala veselo malom glavi-
com i gledala postrance Doricu kao da joj namiguje. A bila je ptičica tako nako-
strušena, tako mala a široka da je bilo očito da je ona među ptičicama isto tako
mala bebica kao Dorica među ljudima.

Tako su one išle potokom čas ptičica za Doricom, čas Dorica za ptičicom. Dorica
se smijala kako se ptičici izmiču tanke nožice po glatkom kamenu, a ptičica je u
čudu gledala kako Dorica vadi zlačani pijesak iz potoka i kako šara nožicama po
njemu.

Dakako da su na taj način polako napredovale. Potok je tu dosta blizu izlazio
iz šume, ali su one dugo trebale dok su došle do toga mjesta. A kad je pred njima
nestalo drveća, kad je uz potok prestala šikara, kad je prestala šuma, a otvorila
im se pred očima velika, velika ravnica, nedogledne livade bez jedne sjenke
šumskoga hlada, ostanu zapanjene obje – i ptičica i Dorica.

Stajale su u potoku, ptičica na kamenu, a Dorica u pijesku; stajale su na onom
mjestu, gdje im je pred očima prvi put pukla ta daleka ravnica; stajale su i pogle-
dale se. A onda ptičica naheri dva-tri puta glavicu, zirne u šumu, zirne na ravni-
cu, pa na Doricu i – poskokne potokom natrag u šumu. I Dorica pogleda, promi-
sli i – okrene za ptičicom natrag u šumu.

“Neka me čeka licitar sa srcem velikim ko vrata! Ja sam premala za to veliko
polje. Ne idem u grad!” pomisli malo ljutito Dorica.

No razvedri se odmah kad vidje kako se veselo ptičica vraća. Opet su se sad
vraćale u igri u šumu. Oko njih bilo je sve živo. Šuštilo i lomilo i pucketalo u šikari
sad ovdje, sad ondje. Evo tamo zmija mune preko vode, a ondje se opet vere kroz
grmlje kosmati rep lisice. “Kako to da lija ne podere svoj rep u šikari, Bože moj?”
u čudu mislila Dorica i pokrivala ručicom zaderano mjesto na svojoj crvenoj
suknjici.

Ptičica i Dorica nisu se ni sad žurile. Igrale se i s vodom i tankim šibama i pijeskom i cvijećem. Ali čini se da kod ptičica nisu bebice takve pospanke kao kod ljudi. Ptičica je još podjedno bila žustra i bodra i neumorno okretala svoju glavičicu s crnim, živim očicama, ali Doricine očice bile su već jako, jako sanene u toj ljetnoj zapari koja se ljeti i u šumu uvuče.

Tu je pod šikarom bilo uz potok lijepo hladovito mjestance, nad koje su se gipke šibe nadvile kao krov, i tu Dorica malo sjedne, a malo – samo malo – legne, a onda, malo – samo malo – sklopi očice. I čim su se Dorici vjede počele spuštati, poče sanjati. Učini joj se da je ptičica sve mudrije i mudrije gleda i začuđeno klima glavicom, te napokon procvrkuta tankim ljudskim glasićem:

- Ne bojiš li se ti, Dorice, ovdje spavati?

- Ne bojim se, jer sam mala i dobra - odvrati pouzdano Dorica; ali začudo, Dorica je sad u snu dakako počela cvrkutati kao i ptičica: - Reci mi, molim te - upita odmah ptičicu - znaš li ti, kako je lijepo i slatko srce od licitara?

- Ne znam - odcvrkuta ptičica - ja znam samo to da mama kaže da joj se "srce" steže od straha kad jastreb nad šumom kruži. Ali to nije srce od licitara, to je mamino srce! Nego, znaš li da nama jastreb ništa ne može? - brbljala je cvrkutava ptičica. - Naše je gnijezdo na visoku hrastu, koji ima široko, široko lišće. Mama čisti hrast od crvića i gusjenica koje ga muče, a hrast spusti iz zahvalnosti, kadgod bi zakružio jastreb nad šumom, svoj široki list nad naše malo gnijezdo i sasvim ga pokrije, tako da ga jastreb ne može opaziti.

- A tko zaklanja crviće da ih tvoja mama ne opazi? - pitala je Dorica.

- Ne znam, ali mora da i oni imaju zaklon, jer je katkad mama u brizi čim da nas nahrani kad ih ne može da nađe. Meni je žao jadnih crvića, ali mama kaže da ih neću žaliti kad budem i ja morala hraniti svoje mlade.

- A tko zaklanja jastreba kad lovac na njega puca? - pitala je dalje Dorica, koja je htjela uvijek sve znati.

- I to ne znam! A što me toliko pitaš? Vidiš da je moja glavica ipak još mnogo manja od tvoje. Dakako da ti onda možeš više pitati, negoli ja odgovarati - rascvrkuta nestrpljivo ptičica i okrene zlovoljno Dorici svoj tanki repić i potrese njime.

Uto opazi Dorica kako pliva k njima mala, mala kao srebro sjajna zmijica.

- Zmija! zmija! Bježi ptičice! - vrisne Dorica.

- Aj ne! To je mala, mlada zmijica. Nju je njezina mama nahranila. Ovo je dobra mala zmijica, sita je i ne hvata ptičice; ona bi se rado igrala s nama - reče veselo ptičica.

Zmijica zbilja dođe, pa se igrala s ptičicom, a Dorica je u čudu to gledala. Uto vidi, kako iz šikare ide bucmosta, mala, rutava lisica.

- Lisica, lisica! Bježite! - vikne opet Dorica.

- Nemojte, nemojte bježati - zalaje sitnim glasićem lija. - Rado bih se igrala. Danas sam prvi put izišla iz rupe. Hajde da se poigramo dok mi mama ručak donese.

Sad da ste vidjeli igre! Bebica Dora, ptičja bebica, zmijska bebica i lisičja bebica igrale se, šalile, prebacivale po bistrom hladnom potoku, ko da nikad nije bilo kavge među njihovim roditeljima. Zmija se ovila lisici oko vrata, ptičica joj sjela među šiljaste uši i kljuckala je po njuški, a lisicu je to škakljilo pa ih je obje povaulila u plitki potočić. Zatim je otresala svoje vlažno, rutavo krzno, a ptičica dotle lepršala nad njima. Dorica se pak smijala, te smijala.

I baš se Dorica dosjeti da pita zna li koje od njih kako je lijepo i slatko srce od licitara, kad se najednom smrači oko njih.

Ležalo je kao olovo nad njima i oko njih; sunce potamni, čula se neka strašna buka i grozan šum, a okolo njih poče padati teško veliko kamenje kao ono što je u potoku ležalo. Svaki pojedini kamen mogao je ubiti svaku od bebica, koje su se tu igrale. Ali u isti čas kad je kamenje počelo padati, spusti se nad svaku od njih po jedno srdašće.

Bila su to malena srdašca. Jedno kao jabuka, jedno kao orah, jedno kao lješnjak, a jedno kao jagoda veliko (a nijedno "kao vrata" - ko srce od licitara!).

Ta su srdašca bila zlatne boje, a od njih su izlazili kao od sunca zlatni traci, i kako su daleko dopirali ti traci, tako daleko nije kamenje padalo. Kamenje je padalo samo na mala zlatna srdašca, ali ona su ga odbijala i nije ni najmanji kamečak pao na bebice, nad kojma su lebdjela srca.

Bebice su samo znatiželjno gledale kako pada kamenje; slušale su, kako lijepo pucketaju grane koje su se lomile, a nijedno od njih nije ni pomislilo da bi koji kamen i njih mogao pogoditi i da bi to boljelo.

- To je ono srce od licitara! - klikne Dorica pružajući ručice k zlatnom srdašcu, koje je veliko kao jabuka, a odbijalo nad njom kamenje, veliko kao nakovanj.

- Nije, ne! - zacvrči ptičica dignuvši oči do srdašca nad sobom, a to je bilo maleno kao jagoda, a čarobno kao i ono nad Doricom. - Nije to srce od licitara, to je srce moje mame!

U njenoj je maloj glavici bilo valjda upravo dosta pameti da prepozna, gdje god bilo, pa i u Dorčinu snu, srce svoje mame!

- I moje mame! I moje mame! - kliknu mala zmijica, pa onda i mala lisica gledajući na srca koja su ih zaklanjala.

- A onda je i to srce moje mame - ispravi Dorica i opet pruži ručice da dohvati zlatne trake. Osjeti u taj čas kako je nešto diže visoko, visoko i - uto se probudi.

Sad je vidjela da ju je majka podigla i da se žuri s njom kući jer je počela krupna kiša padati, a majka ju je našla gdje spava uz potok. Grmljavina je tutnjila nad mračnom šumom, a Dorici je sad bilo drago što nije pošla preko velikoga polja u grad po srce od licitara. Ma bilo ono i zbilja veliko kao vrata, ne bi je sad tako lijepo zaštitilo od oluje - kao mamino naručje!